

INPC-INDK-INTK

Poeglastegümnaasiumi õpilased!

40 aastat

täitub vana Eesti äriteenistusest Poegl-
gümnaasiumi õpilaste huvides

Pidage meeles meie aadress:

„POSTIMEHE“

RAAMATUKAUPLUS, TARTU, SUURTURG 16.

Hea raamat on parim sõber.

Noor-Eesti kirjastusel ilmusid:

*Riigivanema laureaadi A. H. TAMMSAARE
uus romaan*

Ma armastasin sakslast

Hind brošeeritult kr. 4.50.

*Nobeli laureaadi KNUT HAMSUNI
kuulsaim teos*

Maa õnnistus

Teos, mis K. Hamsunile tõi Nobeli au-
hinna. Hind kr. 2.25.

HELMI MÄELO illustreeritud noorsoojutt

Pärt on minu sõber

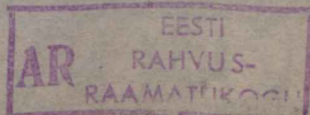
Lugu poisist, kes varakult kaotas oma kodu
ja vanemad ning varakult pidi hakkama ene-
sele ise ülalpidamist hankima.

o.-ü.

Noor-Eesti Kirjastus

Raamatukauplus Tartus, Rüütli tn. 11.

Kaas J. ESTAM'ilt.

AASTAPÄEVA ERINUMBER.

I I L

SP 480

TARTU POEGLASTEGÜMNAASIUMI, POEGLASTEKESK-
KOOLI JA TEHNİKAKOOLI ÕPILASKONNA AJAKIRI.

TOIMETUS: Vastutav toimetaja — õpet. J. Adamson, päätoimet. — V. Valter,
tegevtoimetaja — L. Hindoala, kunstiline nõuandja — V. Birk,
toimetuse liikmed: G. Kiiman, O. Linde, A. Sarv, V. Siska, J. Arman.

III aastakäik.

NOVEMBER 1935.

Nr. 1.

Aastapäevaks.

Meie kool on meie teine kodu. Meie kaasõpilased on meie vennad, meie õpetajad — meie vanemad perekonnaliikmed.

Meie kõik elame ja töötame poole aja oma päevast ühises kojas, mis meid ühendab ja seob tuhandete nägematute niitidega.

Seepärast selle ühise koja ja temas keeva elu, tõsise töö ja ülekeeva noorusliku rõõmu pidulikel hetkil meie alati jälle uuesti kasvame kokku ikka tihedamaks tervikuks, kes tunneb lugupidamist oma ühise koja ja pere väärikuse vastu, püüab kõrgel hoida tema au, tema head nime, teades, et iga tume vari, mis langeb sellele, langeb ühtlasi ka selle pere igale üksikliikmele, sünnitab talle tuska ja valu.

Seepärast iga üksik liige meist säärastel pidupäevadel annab vaikselt endamisi endale ikka jälle uuesti töotuse, et ta seda oma kodu tahab alati kanda südames, talle anda oma parima, mis tal on, tööinnu, mehise käitumise, oma armastuse, et võrsudes meheks ta oleks suuteline pühendama ka oma laiemale kodule — oma isamaale — oma töövõime, -oskuse, julge ja vapra kodanikumeele, oma hella armastuse.

Seepärast igäiks meist ulatab teisele sääraseil hetkil vaimus oma käe selle kinnituseks, et moodustades ühe terviku tahame kasvada ja olla mehed, kotkapilguga silmis ja raudse rammuga käerandmes ning iseloomus, kindla sihiga ja eesmärgiga silmade ees — kõik kodule, kõik isamaale!

Olgem siis mehed!

V. Neggo.

Aastapäevaks.

On aastapäev, pidu- ja rõõmupäev meile kõigile!

Kesk argipäevast tööd paneme hetkeks kõrvale ruamatud, vihkud ja tõmbame selga pidurõivad, et ühiselt koos pühitseda kooli 55. aastapäeva.

Unustame viivouks igapäevase halluse!

Anname ruumi pidupäeva päikesepaistelisusele, suuname mõtted tulevikku. Püstitame uusi õilsaid eesmärke ja anname endile lubaduse oma isiksuse arendamiseks jõudu pingutada, seniseist paremaile töötulemusile välja jõuda.

Innustagem nende õilsate eesmärkide teenimiseks, et meie eluaastad oleksid nagu iluküllased aastapäevad!

Sest me oleme noored, täis elujaatavust ja usku iseendisse.

Tulvaku meid see teadmine uue, jõulise hoogsusega läheneval kooli pidupäeval!

Tartus, 20. 11. 35.

Aatur Mägi

TPG, TPK ja TTK õpilaskonna vanem.

Ihk tulevikku.

*Kuhu me tõttame päevade veerul
aja meres?*

*Kuhu me ruttame, tulihingsed noored
aastate peres?*

*Millal kord avaldub jõud me käte
väärtusi loov?*

*Millal kord tõeks saab ees silme meil olev
me püüdlikem soov?*

*Millal võiksimme karastet tammina elu
tuuliseist raamest
viidata mõtteid me tagasi, rahuldudes
tõtatud sammest?*

V. V.

08. 11. 35.

Ristsõnad.

Perekond Tammeste oli lõpetanud viimased ettevalmistused õhtuseks võõruspeoks. Valgete linadega laudad olid kokku lükatud. Teenijanna asetaski parajasti lauadele viimast vaasi äsja aiast toodud meeldivalõhnalise lillekimbuga.

Härra Tammeste oli terves oma kerakujulises ümmaruses vajunud mugavasse tugitooli: ta auväärne näoilme, eriti aga nina lähedusse tõstetud ajaleht, pidi kriipsutama alla asjaolu, et omaniku paleuslikumaks sooviks praegusel hetkel on vältida igasuguseid segamisi — „vaimse protseduuri“ hüvedes.

Muidu alati kolistamismaaniat põdev, „naaskelterava“ keelekesega Peedu oli äsjasel jalgpallivõistlusel oma spordihuvidele toitu leidnud ja istus nüüd üpris vaikselt kõrvaltoas õpperaamatute taga. Silmad aga võtsid täie innukusega osa kassi elamustest, kes väljas akna ees kasvava sirelipuu otsas varblast varitses; samal ajal veeretaski Peedu teine käsi rahuldustundega püksitaskus asuvat 25-sendilist metallraha, mille ta mõne minuti eest isalt õppimislubaduse eest „vaevapalgaks“ oli saanud.

Harmoonilise vaikuse katkestas järsku akna juures küüsi puhastav proua Tammeste, kes käed kokku löi ja karjatas:

„Adraste tuleb!“

Kui oluks aparaat, mis tõlgitseks „meeleolu temperatuuri“ langust, selle osutis oluks kindlasti peatunud skaala märgendil — 30°.

Adraste oli linnakeses populaarseim „hirmutis“. Teda peeti kõige tüütavamaks külaliseks, sest suhteliselt toitudega oli ta kõht otse põhjatuma sügavusega, samuti võis

ta juua äsja kõrvereisult tulnud kaamelina, viimase lahkujana nurus ta aga alati mõned kroonid laenu — „homseni“, nagu ta ise töötas, olgugi et tema ööpäev näis võltsitud nädalaid, isegi kuid. Oma „edumeelsust“ demonstreeris Adraste sellega, et hoolimata sellest, kas ta oli kutsutud või mitte, külastas ta päevpäevalt ühe või teise juhusliku tuttava poolt korraldatavat võõrusõhtut. Lisaks eelmainitule teati Adrastest sosistada, et ta järjekindlalt külastavat lihakauplusi nõutades andmeid selle kohta, milline perekond ja mis puhul tellis liha tavalisest määra rohkem. Samuti külastas ta ka koloniaalkauplusi, kus huvitus apelsinide, pähklite, šokolaadi ja veinipudelite tellijaist. Isegi teenijannasid peatas ta tänavail väga tagajärjekate küsimustega:

„Vabandage, kuidas möödus eiline võõruspidu teie härrastel?“

Teenijanna muidugi vastas „naiivselt“:

„Palun väga, teie eksite! Härrased korraldavad alles täna võõruspeo.“

Järgnevaks „võtteks“ Adrastel oli haarata märkmik ja kritseldada sinna mõned sõnad — kerge otsustada, millised!

Seetõttu ei ole ime, et härra Tammeste, kuulda saades „kontvõõra“ lähenemisest, harukordse kergusega oma rullkõhu tugitoolist püsti ajas.

„Adraste tuleb?!“ kordab ta hämmeldunult. „Mina . . . ma pole kodus!“

Proua Tammeste tunneb end Orleani neitsi kohustustes viibivat: tuleb lüüa tulemuslik lahing kutsumata külalisega.

„Hästi,“ lausub ta täis „võrratut“ iseteadvust, ning ta kogu paisub märgatavalt, „mine kõrvaltuppa! Küllap ma juba hakkama saan. Saada Peedu siia!“

Pea tulebki Peedu, vihik ja pliiats käes.

„Peedu,“ algab kutsuja poisilt pliiatsit ja vihikut võttes, „kirjutan siia üksteise alla mõned sõnad. Võta need ligi ja mine teise tuppa. Kutsun sind tarviduse korral ja siis pead ükshaaval, vastavalt minu küsimusele, mõne sõna lausuma. Kui oma osaga korralikult toime tuled, saad 25 senti. Mõistad, mis?“

„Ei-noh! Ülihästi!“ ja juba kaobki Peedu kõrvaltuppa. Ei oleks nüüd papat säääl, võiks ju juubeldama „kukkuda“ — 50 senti ühe õhtuga, see on ju „miniaturne“ varandus!

Koputatakse.

Muidugi Adraste, naeratlev ja „mesimagus“ nagu alati:

„Armuline proua, teie isiklikult võtate mind vastu. Mäherdune teenimata au minule!“

„Kuid härra Adraste, ärge olge ometi nii tagasihoidlik. Minu rõõm on otse piiritu teie külaskäigu puhul.“

Ja proua Tammeste juhib külalise tugitooli juurde, siis jätkab:

„Ma koguni vajasin teie abi. Lahendan nimelt ristsõnu — ja-jah! väga häa abinõu üldteadmiste prooviks. Arusaadav, et teie võite minule selles suhtes mitmed punktid ette anda — teie haridus on ju väga mitmekülgne.“

Adraste nägu tõmbub veel mesisemaks.

„Võiksimegi alata,“ ründab proua Tammeste, „1. rida põigiti: Üheksas täht kreeka tähestikus?“

„Pean tunnistama,“ sõnab Adraste kõrvatagust kratsides, „ma . . .

ma eluaeg ei andesta endale kreeka keele mitteõppimist.“

„Tõesti kahju!“ ohkab ka proua Tammeste. „Kuid vaadakem edasi! 1. rida risti: ladina keele kääne enne „absolutust“, algtäht „a“, kokku üheksa tähte. — Seda teate teie kindlasti.“

„Väga huvitav grammatiline keerdküsimus,“ — Adraste nägu on pikemaks veninud — „mäletan selgesti, et tol ajal, kui meil koolis ladina keele eelkursust õpetati, olin haige ja pidin pikemat aega puuduma.“

„Kui kurb!“ — proua Tammeste näol lasub südamlikem kaastundmus. „Ometi oleks huvitav seda teada saada. On häbiväärt, kui inimene ei mäleta elementaarseimaid teadmisi. Kuid Peedu — ta käib juba teist aastat keskkoolis, — usun, ta võib meid aidata. Peedu!“

Silmapiilkelt avab Peedu kohutava kolinaga ukse.

„Ladinakeelne kääne enne „absolutust“, seda peaksid sa teadma,“ nõuab proua Tammeste.

„Ablativus,“ ja juba on Peedu uuesti kõrvaltuppa kadunud.

Adraste otsmikule ilmuvad esimesed higipiisad.

„Olen üllatunud teie poja võimeist, proua,“ leiab ta viimaks kohase olevat lausuda. „Ja ometi olen ma kuulnud, et koolis on ta üks nõrgemaid.“

„Kuulujutt, keelepeks!“ pahvatab proua Tammeste haavunult. „See on ainult mõnede õpetajate kangekaelsus ja lahkarmumised pedagogikanõukogus, et Peedu teadmisi nõrgaks hinnatakse. Uskuge, Peedu geniaalsus on võrratu!“

Ja kõneleja muudab uuesti teemat:

„Nüüd jätkame! 3. risti: Saksa linn 173 000 elanikuga?“

Adraste ajab silmad pärani: näib nagu jõllitaks ta oma vaimusilmi ees olevat Saksamaa kontuurkaarti, kuid päästvat sõna ei tule keelele. Ta tunneb, kuis higitilgad tema eeskujulikult istuvat kraed niisutama hakkavad.

„Peedu!“ kõlab uuesti kutse, sissetulnule esitatakse küsimus ja peaaegu momentaalselt tuleb vastus: „Altona!“

Peedu, see spordihuviline poisijõmpsikas keskkooli teisest klassist, seisab silmapilkselt ukselävel ja lahendab selle „ristsõnade sajandi“ keerdküsimuse ainsama sõnaga:

„Suusataja!“

Adraste selga „ründavad“ juba külmavärinad, poolelutuna lõtvub ta keha tugitoolis.

„Järgneb veidi ajalugu,“ kuulduv julgustav lubadus. „5. põikrida:

„lili“ toimetus.

Istuvad: O. Linde — toim. liige, V. Birk — kunstiline nõuandja, V. Valter — päätoimet., J. Adamson — vastulav toimet., L. Hindoala — tegevtoimet. Seisavad: J. Arman, A. Sarv, V. Siska, G. Kiiman — toim. liikmed.

„Aga muidugi! Kuis ma küll seda võisin unustada!“ rõõmustub proua Tammeste. — „Edasi! 4. põikrida: Näeme ainult talvel.“

„Lumi, lumi!“ juubeldab võidurõõmsalt Adraste — nüüd on tal arvatavasti küllaldaselt kindel jalgealune õhtusöögile jäämiseks.

„Olete teie aga veider,“ vaidleb kõrvalistuja, „otse naiivne! Vastate selliselt tänapäeval, ristsõnade sajandil . . . Peedu!“

Albaania päritoluga perekond, kelle viis liiget olid suurvesiirid 1656—1710.“

Adraste silme ees hakkavad tantsisklema ajaloolised lummutised suurvesiiride näol. Ta neelatab, kõhatab ja lausub:

„Alles eile õhtul lugesin nende suurvesiiride valitsusajast.“

„Peedu!“

Ja uuesti osutab Peedu oma „võrratut geniaalsust“:

„Köprili!“

„Sobib!“ nõustub proua Tammeste, „nüüd aga siirdume keemia valdkonda! 6. rida risti: H_2FeO_4 eestikeelne tõlgitsus?“

Väsinuna oigab Adraste:

„Mitte ei mõista! Milline H_2FeO_4 ? Mis on üldse keemia?“

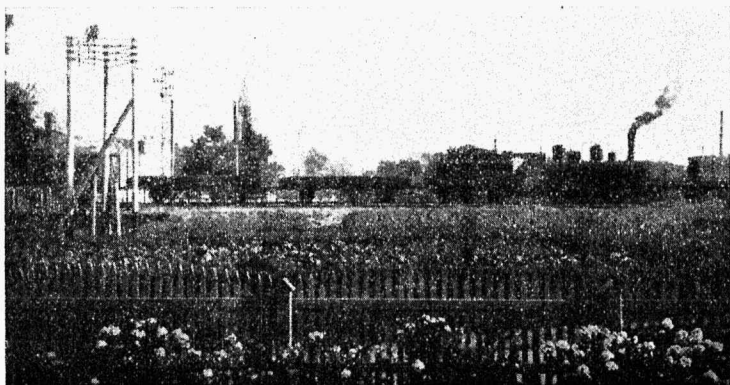
Peedu — keskkooli teisest klassist — peab uuesti aitama:

„ H_2FeO_4 ?! Mh! — see on tühipaljas telluurhape!“

Adraste tunneb, kuis ta meelekohis vasardama hakkab. Ettevaat-

täiesti tundetud. Ta pääajus möllavad kohutava kiirusega ebamääraseid Köprilid ja telluurhapped, ta arvab isegi oma vaimukõrvadega kuulda võivat Altona kirikukellade helinaid. Ei — ta ei tahtnud süüa, ta isegi ei võinud laualasuvaid kondiitritooteid vaadelda sisemise tülgestuseta.

„Te muidugi jääte?“ meelitab proua Tammeste. „Kohe tulevad külalised. Korraldame huvitava ristsõnade võistluse, koosviibijate intelligenti tuleproovi.“

A. Sarv.

Tartu motiiv.

likult proovib ta jäsemeid liigutada, et veenduda, kas teda pole tabanud halvatus.

Nüüd proua Tammeste arvab olevat sobiva aja külalise „kõrvalmõnude“ eest hoolitsemiseks. Ta kutsub teenijanna:

„Tooge lauale tordid, küpsised ja muud maiustused!“

Üliilusad, isuäratavad ja hästi lõhnavad maiustuskujad rändavad mõne hetkega lauale.

Kuid Adraste ninaseinad on nagu kivinenud, tema lõhnameeled on

Adraste pingutab oma jõunatukest, et jõuda veel ukseni, — õhupuudus annab end tunda:

„Täna väga . . . kuid ma ei või jääda! Mul on kiire . . . kolin homme uude korterisse!“

„Uude korterisse?“ huvitub proua Tammeste uuesti. „Ja kus asub siis teie uus korter?“

Vaevaltkuuldava kõminana kõnetab Adraste alt trepikojast:

„Esimene põiktänav 37, teine paremalt, neljas uks!“

08.11.35.

V. V.

Esimesi samme õhumere vallutamisel.

Igivanad saavad teatavad meile muistsete rahvaste igatsusest linnukombel õhus hõljuda. Nagu muinasleidudest näha, varustati jumaladena austatavaid esemeid sageli tiibadega. Nii näiteks kujutasid vanad egiptlased Isist tiibadega, samuti ka päikeseketast. Ka vanale babüloonia mütoloogiale ei ole lendamis-motiiv võõras. Samuti on laialt tuntud lugu Kreeta labürindi ehitajast Daidalosest ja tema pojast Ikarosest, kes tahtsid Kreetast põgeneda vahast ja sulgedest tehtud tiibade abil. Daidalos lendas madalal vee kohal, Ikaros aga isa manitsustest hoolimata lendas päikesele liiga lähedale, mille tõttu vaha sulas ja Ikaros merre langes. Nagu kõik lugejad teavad, lendas ka eesti eeposes „Kalevipojas“ Kalev põhja kotka turjal Viru randa. Seega näeme, et kõik rahvad on unistanud õhumere vallutamisest, ja nüüd, millal see inimkonna vana unistus on täitunud, peaks igaühele huvi pakuma, kuidas see inimese võit aastasadade jooksul on raskuste päälle vaatamata teostunud.

Kõige esiti tahtis inimene linnu lendu järele aimates õhku tõusta. Need katsed aga lõppesid kõik tagajärjetult. Aastal 1161 tahtis lennata üks türklane keiser Manuel I ja ühe sultani juuresolekul tsirkuse tornist alla. Selle lennu kohta kirjutab ajalookirjutaja Niketas Akominatos järgmist. Keegi saratseenlane, keda alul veiderdajaks peeti, ronis hipodroomi torni ja lubas säält üle võidusõidu tee lennata. Ta oli laia valge rüüga varustatud ja pajuviitsad pingutasid riidet laiali. Saratseenlase kavatsus oli selle rüüga laeva sarnaselt läbi õhu purjetada.

Kõikide silmad jälgisid meest ja päältvaatajad karjusid: „Lenda! Lenda!“ See aga proovis tuult ja laotas käsi. Kui tuul talle soodne paistis olevat, hüppas ta tornist alla, kuid ei liuelnud mitte läbi õhu, vaid langes raske kehana maha. Ta hing lahkus, sest tema käed ja jalad ning kõik kondid kehas olid murtud, lisab Akominatos juurde.

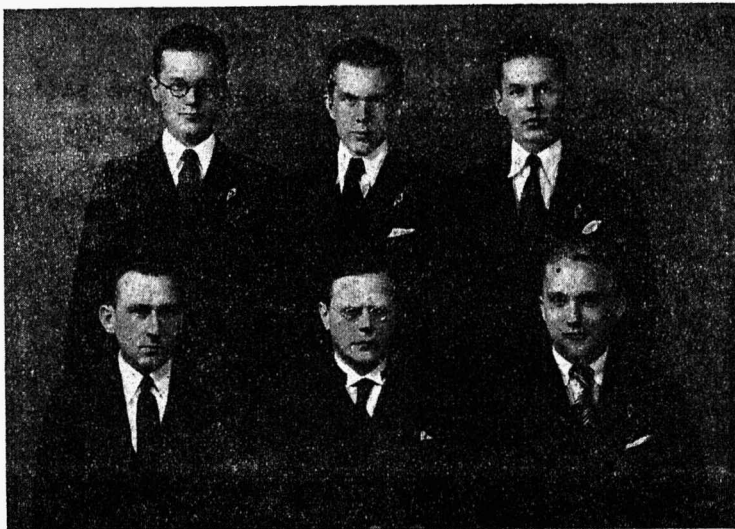
Samuti on huvitav lugu, mis juhtus aastal 1507, kui Šoti kuningas Jakob IV saatis saatkonna Prantsusmaale. Kuninga soosik Tanglandi abt lubas suurtel tiibadel Edinburghist Prantsusmaale lennata. Ta laskiski tiivad ehitada ja hüppas tuhandete päältvaatajate juuresolekul lossimüürilt alla. Tal ei õnnestunud isegi liuglend ja ta kukkus alla, murdes jala. Et ta aga oli sünnilt kaval itaallane, mõistis ta skolastika reeglite põhjal seletada, et kukkumine oli sellest tingitud, et tiibade ehituseks tarvitatud kotkasulgede sekka paar kanasulge olivat sattunud. Viimaseil olevat aga juba looduse poolt püüde uuesti sõnnikuhunnikule tagasi pöörduda, kus kanad neid omal ajal ringi kandsid. Niiviisi jäi kaval abt kuninga soosikuks ka edaspidi.

Aastal 1660 ehitas Švaabi kingsepp Salomon Ilder endale rauast ja kirjudest sulgedest „tiivad“. Ta ehitas ka ühe silla, mille ta sulgpattjadega kattis ja kuhu ta oma maja katuselt alla hüppas. Ta kukkus aga siiski nii tugevasti, et „tiivad“ purunesid. Selle pääle vihastus kingsepp nii, et ta oma apa-raadi kirvega täiesti purustas.

Õhukütõusmine õnnestus inimesel alles veidi enne suurt Prantsuse revolutsiooni. Siis avastati, et õhul

on olemas kindel kaal ja tunti ka õhurõhku. Teaduse edu hakkas ka laiemaid hulki huvitama ja teadlasi ei naerdud enam välja, nagu see enne sageli sündis. Kui üks õpetlane kord Friedrich Suurele tahtis õhurõhu seadusi selgitada ja ütles, et umbes 20 000 naela inimese välispinnale rõhuvat, võttis keiser õpetlase lihtsalt endaga teatrisse kaasa. Sääl näitas ta viima-

Jaques Etienne ja Joseph Michael Montgolfierid, kes tulid mõttele ehitada kergest paberist palli, mida sooja suitsuga täites saaks õhku tõusmisele viia. Nende katse õnnestus, ja esimene pall, mille all rippus pann hõõguvate sütega, tõusis õhku 5. juunil 1783. Sama aasta 21. augustil demonstreeris füüsikaproffessor Charles peaaegu poole Pariisi juuresolekul esimest

Õpilaskonna juhatus.

Istuvad: R. Koor — õpilask. vanema abi, V. Neggo — direktor, A. Mägi — õpilask. vanem. *Seisavad:* B. Pastak — kirjatoimet., V. Simm — laekur, H. Ötti — kirjatoimet. abi.

sele kergejalgset tantsitari, ja ütles: „Usub Tema Eesel veel, et 200 tsentnerit inimest rõhuvat?“ Nüüd olid aga olud põhjalikult muutunud. Füüsikaproffessorid demonstreerisid sageli eksperimenti kuuma suitsuga. Selleks süütasid nad õliga immutatud vati põlema ja hoidsid selle kohal lambiklaasi, kust soe suits üles tõustes muidugi läbi läks. Niisugust katset nägid ka prantsuse paberivabrikandid vennaksed

vesinikuga täidetud õhupalli. Katse õnnestus hiilgavalt. Pall püsis 42 minutit õhus ja laskus Gonesse küla lähedal maha. Sääl sattusid talupojad seda nähes suurde ärevusse, ja et isegi pastor ja mungad ei teadnud, mis asi see on, haarasid talupojad koodid, hangud ja püssid kätte ja hävitasid palli täielikult. Palli jäänused seoti hobuse taha ja viidi väljapoole küla piire. Vennad Montgolfierid demonstree-

risid oma leiutist esmakordselt kuninga ja kogu õukonna juuresolekul 19. septembril 1783. Seekord rippus palli all korv, kus olid lammas, kukk ja part, kes oma lennu õnnelikult lõpetasid. Esimene inimene, kes õhupallil õhku julges tõusta, oli apteeker Jean Francois Pilâtre de Rozier, kes tõusis õhku sooja õhuga täidetud pallil 15. oktoobril 1783. Sama aasta 21. novembril püsis Pilâtre de Rozier koos markiis d'Arlandes'iga õhus 25 minutit. Selle lennu pidi küll õieti tegema hukkamõistetud roimar, kuid Pilâtre de Rozier astus vahele ja ütles, et see oleks inimkonnale häbiks, ja teostas ise lennu. Esimese lennu teadusliku uurimise otstarbel tei pro-

fessor Charles, kes 1. detsembril 1783 tõusis 3467 m kõrgusele.

Õhupallidest on tänapäevani arenenud juhitud õhulaevad ehk dirižaablid. Ka linnulennu järelaimajate töö on annud tagajärgi, selle töö viljaks on tänapäeva kiireim liiklemisvahend lennuk. Moodsad reisilennukid liiguvad kuni 440 km tunnis ja viivad reisija kiirelt ja kindlalt kohale. Kuid nagu ikka uute leiutiste puhul sageli juhtub, on ka lennuk rakendatud sõjatöösse ja temast on kujunenud kohutav relv. Samuti kasutatakse lennukeid ka maadeuurimisel ja spordiabinõuna levib lennuk iga päevaga.

Ülo Kurvits.

Pedäjä.

*Tuul kand kullu üle nurmõ,
niidul hättäl kõllanõ ;
kohmõtasõ ärä sõrmõ :
igal puul kül m sügüse.*

*Saisva vihmapiisku ikkõn
pedäjä nuu Härmämäel.
Mäki surmaunõn suikõn
pedäjä ku hammõvõel.*

*Ajahammas üle käünü
mitu süküst talvõga ;
müüdä siist om koolin käünü
vanaimä esäga.*

*Mälestusi mitmit kõüdat,
pedäjä tii Härmämäel, —
süküs jäl siist müüdä sõidat
tuul laul vingõn Härmämäel . . .*

A. Stancoviš.

Odaviskest.

Art. Mägi.

Eesti kergejõustiklaste eliit koosneb peaaegu tervelt üliõpilassportlastest, kes on pannud kogu spordimaailma enesest rääkima. Nad kõik on pannud juba keskkoolis aluse nendele suursaavutistele, mida meil jääb ainult imestada. Kuid ega nemad pole viimased, — kahtlemata kerkib koolinoorte ridadest igal aastal uusi ja jälle uusi nimesid valgustama Eesti sporditaevast veel heledamate tähtedega ja kes julgeb väita, et mõni meist see ei võiks olla.

Alljärgnevaaga mõni sõna koolinoorte keskel ühest harrastatavast alast — odaviskest. Kahtlemata on paljudele tuttavad odaviske „nõksud“, kuid vahest leidub selles kirjutises ka neile midagi, millele nad seni pole erilist tähelepanu pööranud. Püüan anda mõningaid näpunäiteid ja väikese ülevaate odaviskest ja selle stiilidest.

Pole eriti liialdatud, kui ütlen, et niipalju kui on maailmas odaviskajaid (odaviskaja all mõtlen ma neid, kelle võistlustagajärg märgitakse stabiilselt üle 60 meetri), nõndapalju on ka odaviske stiile, mis täielikult oma üksikasjus üksteisest erinevad. Viske stiil on igaühel arenenud vastavalt viskaja kehaehitusele. Näiteks selle stiiliga, millega Matti Järvinen igal võistlusel peaaegu iga viskega saavutab 70 m, ei jõudnud meie G. Sule sinna kuhu ta jõudis oma enese isikupäraselt arenenud stiiliga, sest Järvinen stiil polnud talle kohane. Igal odaviskajal kujuneb mitmeaastase treeningu järele temale sobiv viskestiil.

Oda võib hakata loopima juba üsna varakult. Algaja, asudes õppima odaviset, ei tohi alata õppima viset näiteks ölatööga, mis oleks sama, kui hakkaksime algebrat õppima alates integreerimisega, vaid tuleb alata õpingut lihtsalt kõndides ning oda õieti käes hoides, õigeid viskesamme tehes ja seda õieti taha viies, kusjuures võib sooritada ka mõnemeetrilisi viskeid. On sammud juba niiõelda „veres“, sest õiged viskesammud on äraviskel kõige olulisema tähtsusega (ei saa ju ometi mõelda tugevale ja õigele tõmbele, kui puudub jalgades kindel tugi), siis alles võidakse siirduda viske enese juurde ja viimastki tuleb esialgu teha tasandatud hooga.

Viskesammude all tuleb mõista samme, mille jooksul viib viskaja oda taha ja jõuab viske asendisse. See sünnib harilikult 3—5 sammu vältel. On tähtis ainult, et see sünniks sujuvalt ilma pingutuseta, et keha enne viset oleks lõtv ja siis viskel 100% oma jõust mahutaks viskesse. Kerkib küsimus, kas 3 või 5 sammu. Sellele vastata on raske ja sõltub viskaja harjumusest ning isiklikust vaatest ühe või teise paremusele.

Näiteks tartlane J. Laidvere viskab 2 sammuga, G Sule ja sakslane Stöck 3 sammuga, Matti Järvinen ja suurem osa noori soome odaviskajaid eelistavad Matti eeskujul 5 sammu. Ka mina pooldan viimast, sest siis teostub oda tahaviimine aeglasemalt ja on võimalik ennast jälgida ja koguda viskeks. Visates parema käega tuleb paratamata väike kalle vasakule

viskesammu tehes, sest eelviimane viskesamm sooritatakse väikese ülejälga hüppega (jooksuga); kuid see kõrvalekalle peab olema minimaalne. Asudes viskele täishooga, tuleb ülestumise vältimiseks märkida umbes 8—10 meetrit äraviske joonest kriips, kust alata viskesamme. Et seda märki tabada, ilma et pruugiks samme poolitada, seks on soovitatav teha veel üks märk eelmisest 12—14 meetrit eemale, millist märki jalaga tabanud, tabate ka pärast kuut või kaheksat jooksusammu esimese märgi. Seejuures jooks peab olema kergete sammudega ja järjest kiirenev, nii et maksimaalse kiiruse saavutate äraviske momendiks. Viskejärele tuleb paratamata, sest see on otse tarvilik, järelehüpe või -samm, millele tuleb arvestada ruumi enne äraviskejoont. Käsivars peab olema viske algmomendil täiesti sirge küünarnpäast ja ühel sirgel odaga ning õlgu ühendava sirgega. Keha on kallutatud tahapoole alla. Alates viset sirgeneb esiteks parem põlv ja parem puus keerab ette välja, siis algab keha löök öla ja viimaks käe tõmbega, kusjuures käsi peab liikuma võimalikult pää lähedalt üle öla ja küünarnpäa peab olema keeratud väljapoole. Küünarnpäa liigub ees kuni pääst mööda, et sellega vältida küünarnpäa vigastust, mille ravimine nii mitmele odaviskajale on tekitanud suuri kulusid ja halvemal juhul sundinud koguni loobuma odaviskest. Üldse on küünarnpäa vigastus odaviskajatel sagedam vigastus ja ka hädaohtlikum. Muidugi peab vise toimuma kõige suuremas kooskõlas üksikute eelpoolnimetatud viskefaaside suhtes. Esialgu on soovitatav õppida ainult käe tööd äraviskele, et käsi sooritades viset liiguks tasapinda mööda koos odaga ja selle pinnaga oleks ühes sihis ka oda lendjoon; ühtlasi toonitan veel korra, et võimalikult üle öla pää ligidalt ja küünarnpäa ees (vaata joonis!)

On ka tähtis õige odahoid käes. Ka siin on arvamisi ja stiile mitmesuguseid. Tähtsamaid on kaks: ühed pooldavad oda pidet haarata esimese, teised teise sõrmega, kusjuures oda on käes diagonaalselt küünarnparre sihis. Mitmed asjaolud räägivad ühe kui ka teise kasuks, kuid siingi on mõõtuandev jällegi isiklik harjumus ja ka sõrmede kasv ja tugevus.

Et saavutada hääd tagajärge, see nõuab aastaid püsivat, järjekindlat järelemõeldud ja otstarbekohast treeningut. Mitte üksinda tähtis pole see, et viskaja on väljal omandanud visketechnika eeskujulikult, vaid niisama tähtis on ka üldise keha võime tõstmine, mida saavutatakse peamiselt talve jooksul eritreeninguga. Odaviskaja peab olema atleet selle sõna tõsisemas mõttes. Ta peab olema jõurikas, kiire, painduv. Peale „valusa käe“ peab hää

Joonisel kujutatud viskefaasis tuleb esmalt tähele panna käe seisundit, milles parajasti toimub keha ettelöök, samal ajal on parema jala kand pööratud väljapoole.

odaviskajal olema veel arenenud ja tugevad seljalihased, et suudetaks viset toetada võimsa keha ettelöögiga. Seda kõike on võimalik saa-

vutada. On tarvis ainult noori, kes asjasse suhtuksid täie tõsidusega ja meil oleks 70 m viskajaid mitte ainult üks, vaid palju enam.

Seiklusi Tallinnast.

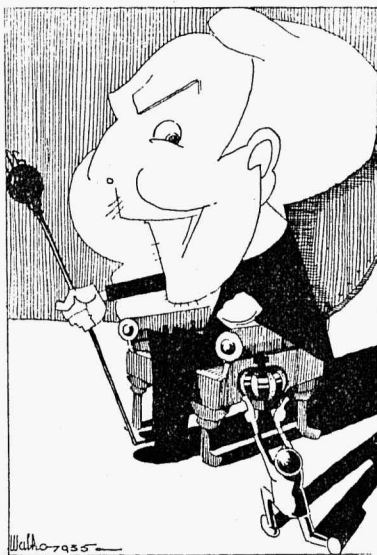
V r kl. ekskursioonilt.

Klassis oldi lahkavamilisel, kas sõita või mitte. Klassijuhataja kahtles, kas ekskursioonist tuleb midagi välja, kuid klassivanem ütles: „Surmkindel, et sõidame!“ Ja viimase optimism otsustaski asja jaatavalt. Järgmiste päevade jooksul toimusid ekskursiooniks vajalikud „teoreetilised“ ettevalmistused klassijuhataja häätahtlikkude nõuannete näol. Samal ajal klassi kassameister „pinnis“ mesimagusal näol kaasõpilasilt välja ekskursiooniks vajalikud rahasummad. Ja siis — ühel laupäeva õhtul läkski sõit lahti.

Sõidul midagi erilist ei juhtunud. Klassijuhataja oli kehtima pannud „dekreeidi“, mille põhjal ükski õpilane ei tohtinud enne pealinna rongilt lahkuda, sest kogemused on näidanud, et mõned „aristokraatsemad härrad“ riskivad sel puhul rongist maha jäämisega. Tänu uuele „moodusele“ seda nüüd ei juhtunud.

Enamik õpilasist olid juba varem päälinnas käinud, mõned aga, kes seda polnud, sirutasid end Tallinna lähenemisel aknast nii kaugele välja, et hiljem kaebasid kaelalihaste kangeuse üle. Pärale jõudes aga osati siiski „ülekeevat“ uudishimu varjata „indiaanlasliku“ näoilme taha, tehti, nagu viibitaks armsas ülituttavas kodulinna. Ööbimiskoht oma roi-

dunud kontidele leiti Laias tänavas NMKÜ ruumes. Meile antud tuba tundus küll tikukarbi taoliselt kitsas olevat, kuid egas see kedagi kohutanud! Isegi kui kaasasolevad ekskursiooni juhid-õpetajad täis üllatavat vastutulelikkust ettepaneku tegid, et mõned poisid tuleksid alumisele korrale nendega ühisesse ruumi ööbima, jätkus poistel küllaldaselt „tahtejõudu“ äraütlemiseks, et: „Vabandage väga, kuid kardame teie und häirida kohutava norskamisega.“

Kui „troonid“ kutsuvad . . .

Kui õpetajad viimaks oma „residenti“ olid lahkunud ja poisidki magamaheitmise kavatsusi mölgutasid, hakkas kõrvalasuvas saalis orkester mürtsuma. Keegi rõõmustas, et tema sünnipäeva puhul, mis tal järgmisel päeval pidi olema. Selgus aga, et saalis peeti vaid tantsuõhtut. Seegi „avastus“ viis poiste unekus seda ja teist! Üksikud poisid – „parketilõvid“ viisid silmapilkselt omad tantsuhimulised pooltallad „turule“, mittetantsijad aga piirdusid publiku jälgimisega ja orkestrile kaasaümisemisega. Alles kell kaks öösi võis „lõplik“ magamaminek alata, mis aga väga kaua „tuuris“, nii et mõni aeglasem alles kella seitsme paiku hommikul oma õhtupalve luges, silmad sulges ja uinuda püüdis.

Täpselt kell kaheksa anti õpetaja poolt tõususignaali. Polnud parata, pidi tõusma, olgugi et mõni veel püstijalugi liikus poolunes nagu „kuutõbine“.

Oli pühapäev. Tutvunesime linna vaatamisväärsustega, nagu muuseumid, trammid ja lõpuks läksime muidugi söögimajja. Õhtul „põdesime“ teatrivaimustust ja käisime „Estonias“ Shakespeare'i „Mida soovite?“ vaatamas. Teatris oli otse „rabavalt“ kena: lõbus lavastus tekitas poistes võrdlemisi „tantsiskleva“ meeleolu, nii et üks õpilane teatrist lahkudes Vene turul oleks peaaegu trammi „alla ajanud“.

Ühiskorterisse siirdunult peeti „aktivistide“ algatusel lühem nõupidamine, et ühiselt mõningate „finantsasjade“ suhtes kokkuleppele jõuda. Asutatigi nn. „ühisfond“, mille „aktsiaid“ võis iga õpilane 25-sendise tasu eest muretseda. Vastutasuks kohustus „fond“ igasuguste ühiste vaimsete huvide (ajalehed) ning väliste tarviduste (saapa- ja riideharjad, kingamäärded jne.) eest hoolitsema. Vahepeäl „toimetajaseisuses“ õpilane demonstreeris nn. „ameerikaoksjoni“ otstarbekohasust

Värdi Pugeja potilõhkumisel.

Eesti oludes, loovutades oma toidutagavarast 5-sendilise soolapakikese „ainult“ paarikümnesendilise puhaskasuga.

Järgmine õõ mõodus võrdlemisi rahulikult. Osa poisse puhkas, kuid osa tundis end ülivärskeina; katsudes oma ülevoolavat energiat rakendada „loovale tööle“ — lauldi muidugi ja oldi „kohutavalt“ lõbusad. Avastati ühes kaasõpilases „vahva sõduri Šveigi“ iseloomujooni ja ristitigi talle nimeks veel praegugi tarvitusel olev hüüdnimi „Šveik“. Vahepalaks mõned „kunstnikutalendiga“ õpilased leidsid kohase olevat mitmesuguste „kosmeetiliste“ vahenditega, nagu värvipliitsitega, määretega jne. kaasõpilaste nägudele vurrusid maalida ja muid „juurdekuuluvaid postscriptumeid“ lisandada.

Esmaspäeval oli päevakorras vabrikutega tutvunemine. Esiteks suunati sammud puupapi-vabriku poole. Teel „fond“ teostas osakese oma kohustustest ja muretses ajalehe,

milles leidsid SELLI olümpiaadi tulemused. Oh seda lugemist küll, mis oli vabriku ukse ees vihma käes! Lõpuks oli ajalehest jäänud järele mingisugune hall mass, mis rändas kasti. Vahepääl arvati meid vääriliseks lasta vabrikusse. Selgitati lahkelt kõik puu kasvamisest kuni peenima paberi valmistamiseni. Ühes ruumis oli väga palju väävliit. Viimast tarvitatakse väävelhappe saamiseks, mis vajalik paberi valmistamisel. Väävliipõletamise ruumis oli seda gaasi nii palju, et mõned poisid pidid varsti „välja surema“. Keegi tahtis teistele midagi öelda, aga suust tuli kuuldavale ainult mingisugune ägin.

Järgmisena suunati sammud Lutheri vineerivabriku poole. Siit palju ei näinud, sest vabrikul on omad ärisaladused ja nii piirdusime pääliskaudse vaatlemisega. Öhtul mindi „Estooniasse“ „Silvat“ vaatama. See löi säärase tuju, et säält tulles ei mõelnud keegi magamisele. Öösi tuli keegi mõttele voodeid ühes magajatega välja viia, kuid see ebaõnnestus, sest üks viija kukkus voodi viimisel suure kolinaga pesukaussi, lastes voodi kukkuda. Selle tagajärjeks oli, et magaja ärkas ja koldas hirmus karjuma hakkas — arvas vist end lennuõnnetust üle elavat! Kuid kesk müra korraga koputab keegi uksele. On selge, et õpetaja, kuid keegi ei taha avama minna, kõik poevad rõivastes voodisse, tõmbavad teki üle pää ja „magavad“ silmapilkselt. Kuid koputamine võtab aina „ähvardavama“ tooni. Päästeinglina selles kehvas situatsioonis esineb vahva kaasõpilane „Šveik“. Kikivarbail läheb ta ukse juurde ja küsib väriseval häälel: „Ke.. kes säääl on?“ See selgub talle varsti, sest õpetaja astub kesk tuba ja peab nüüd — hommikupoolsel ööl —

kõigile „unehõlmas viibijaile“ mehise „epistli“.

Hommikul käidi Krulli vabrikus ja säält mindi ühe hingetõmbega Kave šokolaaditehaseni välja. Oli aga sää l seda silmahimu tegevat: kõikjal aina šokolaadi- ja kompveki-kuhjad ja valgeis kitleis askeldavad tütarlapsed. „Nõuab aga otse kuhutavat tahtejõudu kõigest siinsest magususest loobuda,“ tähendas poolvaljult keegi poistest, suu täis šoko-

laadi, ja punastas sääljuures kõrvajuurikateni. Enne lahkumist kästi kõigil kirjutada oma nimi külalisraamatusse, kuhu ka meie karikaturist jäädvustas külalislahkest ärijuhist visandi, mis leidis üldist imetlust.

Vahepää l ongi aeg lõunaleminetuks ja ka ärasõitmiseks. Visatakse veel viimased pilgud linnale ja astutakse rongi, mis viib meid eemale huvitavast „seikluslinnast“.

A. Vaart.

„Tuleviku Rajad“.

Meil puudus suurem üleriiklik noorte ajakiri, kuni ilmus „Tuleviku Radade“ esimene number.

Tõsi küll, aastaid tagasi kiritses noorsooajakiri „Noorusmaa“, suutmata luua pidevamat kontakti lugejaskonnaga; sääraseid ebaõnnestumisi võiks nimetada veel terve rea.

Noored leidsid oma ajakirjust ainult sünget pessimismi, samuti sisaldasid ajakirjad üpris vähe noorte eneste töid.

Nüüd on aga asunud uutetele radadele. Heitkem siis põgus pilk nendele vastsetele sihtidele ja vaadake mis on juba saavutatud.

„Tuleviku Radasid“ on ilmunud ainult kolm numbrit, kuid need kolm esimest sammu juba viitavad sellele, et ses ajakirjas tõeliselt loidab noorustuli.

Noorsooajakirjul olgu eriti rõhutatud kunstiline külg. Julgen väita, et illustratsioonid evivad suurima tähtsuse noorsooajakirjade sisus ja sellepärast käsitlen esmajoones ajakirja kunstilist külge.

„Tuleviku Radade“ nr. 1 kaanekauistus on kunstnik Kivitilt. Illustratsioon on sümboliseeriv — purjekal, mille

purjesid pingutab priske tuul, kihutatakse vastu salapärasele tulevikule.

Kahe järgnenud numברי kaaneillustratsioon V. Birk'ilt on kompositsioonilt õnnestunud. Kihutav vedur sümboliseerib praegust tehnika- ja spordisajandit, esiplaanil käsi ja kepp viitavad tulevikule, mil reisijad viimaks jõuavad lõppjaama.

„Wal Ro“ karikatuurid Tartu ja Tallinna triumviraatidest on õnnestunud. Samuti on huvitavad ja ajakohased „Unenägu eksamist“ ning „Kuidas külv, nõnda lõikus“. Sama autori Värđi Pugeja tüübi näoilme on liiga karikeeritud ja ei tundu selle tõttu loomulikuna. Ilus joon tema teis avaldub kahes visandis „... mõnel õpilasel on ettevalmistusi järgmiseks tunniks...“ ja „Klassidesse paigutada Türgimaa eeskujul pehme mööbel“.

Linoollõikeist tunduvad parimad ja õnnestunumad V. Birk'i „Sügismotiiv“ ja „Tellingutel“.

Siirdudes ilukirjanduse alale pälvib tähelepanu suurema üritusena P. T. „Sealpool elu“. Et see aga on jätkuv, ei saa selle töö kohta teha lõppkokku-

võtet. Autor mõnes kohas püüab stiilis liialt ilutseda ja seetõttu on mõne lause mõttest raske aru saada, aga loodame, et see kirjutis — nimetan ta avantüürseks novelliks — jätkub.

Imelise tunde lugejasse loob H. P. „Peatus tänavanurgal“. Lõik igapäevasest elust ja tütarlapse pilk tagasi möödunud ellu on kirjutatud arvatavasti sügavamate elamustega.

Aino Virge „Päev, täis õnne ja valu“ on nauditav, viimistletud, lihtsa stiiliga. Noorte ilukirjanduslikke töid tavaliselt läbib sentimentaalne joon. „Päev täis õnne ja valu“ on kirjutatud hoopis optimistlikumalt. Aino Virge esitab energilise tütarlapse kuju, kes unustades vaeva töötab suvevaheajal ja tema mõtiskelu tohiks isegi meis tööindu süvendada.

Mis puutub lüürikasse, siis on ajakirjas esitatud mitu päris õnnestunud luuletist. Luuletisi karakteriseerivalt tsiteerin V. Mõttuse luuletist nr. 3-st: „... et palju on kurbusi vaikseid...“ Julgema vormikäsituseluga, jõuline ja optimistlik on Rein Rebase „Tuuled“.

Ajakirjas on ruumi leidnud ka paar vestet. Vaheda sulega on kirjutatud „Elagu eksamid!“ ja „Ettepanekuid koolikorra uuendamiseks“ on huvitav oma asjaliku tooniga.

„Algaja“ oma vestes „Laagris“ on püüdnud tarvitada õpilasargood, kuid ta on saavutanud korduvate väljendistega häiriva ja nurgelise stiili. Ka mõttekordusi on kasutatud vist loo pikendamiseks, näit. „Sain laagrisse. Ja olingi laagris“.

Ajakirjas ei puudu ka populaarteaduslikud artiklid. Teaduslikkudel kirjutistel on täita tähelepanuväärt ülesanne noorsoo erihuvialade kujundamisel.

Senini ajakirjas ruumi leidnud teaduslikud artiklid on üldiselt õnnestunud. Ajakohane kirjutis on M. Park'i „Tänapäeva eesti kirjandus“. Ülevaate ühe Eesti parema poja elutööst annab dir. J. Roos kirjutises „Villem Reiman“.

Matkamishuvi on propageeritud lühikeses Heta töös „Matkama!“ . Mainitud kirjutis on kokkusurutud ja pääliskaudne. Huvi äratamisele meie kodumaa looduse vastu pööratagu rohkem tähelepanu. Seepärast oleks soovitatav, et matkamisküsimus leiaks ajakirjas tuumakamat käsitletu. Samuti ootame ajakirjalt ka pikemaid spordialalisi kirjutisi.

Mainigem siinjuures veel H. J. huvitavat kirjutist „Ühest suurest lindude sõbrast“.

Et pakkuda ka noorematele lugejatele vastavaid palasid ja et neid juba maast madalast loovale tööle virgutada, on ajakirjas „Nooremate nurk“.

Ajakirjas on veel teatri-, kirjanduse-, loodusloo-, tehnika-, spordi-, foto-, male- ja mõistatuste-nurk ning kroonika. Tähelepanu pälvivad eriti kirjandusearvustised, mis süvendavad noorte huvi kirjanduse vastu. Samuti tahavad ülevaatlikud teatriarvustised noori lähendada teatrile.

Olen püüdnud anda väikese ülevaate „Tuleviku Radade“ esimesest kolmest numbrist, olen arvustanud tehtud tööd ja esitanud ka mõningaid lähtepunkte edaspidiseks tööks. Käesolev kirjutis on täinud oma ülesande, kui ta suudab süvendada noorte huvi oma häälekandja vastu ja veenda, et meie, noored, oleme see jõud, kes suudab oma häälekandja viia vastu kindlamale tulevikule.

V. Siska.

Kooli kroonikat.

T P G abiturientide pidu.

Võrdlemisi varakult — 26. okt. s. a. — pidasid T P G abiturientid kooli ruumes traditsioonilise lõppklasside ühispeo. Valdavaima osa kavadest täitsid muusikalised ettekanded, milledest õnnestunumatenä võiks esile tõsta „Fantaaride marssi“, mis väga hästi sobis peo avamänguks. Meeleolukad olid ka trio ettekanded, mida esitasid õpilased A. Parvei (viul), J. Sastok (tšello) ja J. Juštšuk (klaver). Keelpillide ettekandeist tundus parim olevat Gillbert'i „Havaii roos“ õpilaste A. Parvei (viul), H. Otti (kitarr), L. Baumann'i (mandoliin) ja P. Utso (mandoliin) esitusel. Hästi ettevalmistatuna esines T P G orkester õpet. A. Nieländeri juhatusel, samuti ka abiturientide-koor. Värskendavalt ja paiguti isegi jõuliselt mõjus kava mitmekesisamiseks ettekantud massdeklamatsioon „Hilja“. Esildise väärtust oleks siin võidud tugevasti tõsta mitmekesisemate valgustusefektide abil, paiguti tundus siin liiga tugevat kunstlikku joont. Jõulisim, mõjuküllasem massdeklamatsioon osis tundus olevat „pika ja pilkase öö“ kujutamise, samuti lõpposa „kõleda sügiskaguga“. Peo lõppmeeleolu lõi muidugi järgnev tujuküllane jalakeerutus.

V.

Pidulik sündmus T. Tehnika-koolis.

11. septembril jagati Tartu Linna Poeglastegümnaasiumi juurde asutatud Tartu Linna Tehnikakooli õpilasele nende vormimütsid pidulikult välja. Mütside väljajagajaks oli mõlemate koolide direktor hr. V. Neggo. Sellele järgnes hr. Neggo tervituskõne, milles ta toonitas, et erinevatest vormimütsidest hoolimata on T P G ja TTK siiski üks kool ühise katuse all. Kahe kooli sümbolise vennastumisena andsid mõlemate koolide esindajad üksteisele kätt ja pidasid vastastikku tervituskõnesid. Mõlemate koolide esindajate algatusel hüüdsid vendadeks saanud koolid üksteisele südamliku kolmekordse „elagu“.

A. S.

Asemike-kogu.

Esmakordse koosoleku käesoleval poolaastal pidas asemike-kogu 26. sept. s. a., kus päevakorra tulipunktiiks kujunes õpilaskonna vanema kandidaatide esitamine. (Teatavasti hakkas käesolevast poolaastast kehtima uus õpilaskonna põhikiri, mille põhjal õpilaskonna vanem valitakse otseselt, absoluutsel hääleteenamusel kõigi õpilaste osavõtul). Õpilaskonna vanema kandidaatideks esitati H. Otti V t kl. 28 häälega, A. Mägi V r kl. 27 häälega ja V. Valter V r kl. 25 häälega. 5. okt. toimus kõigi õpilaste osavõtul salajane hääletus nimetatud kandidaatide vahel, kusjuures tagajärjed kujunesid: H. Otti 193 häält, A. Mägi 159 häält ja V. Valter 84 häält. Et nimetatud kandidaadest ükski ei saanud absoluutset hääleteenamust, korraldati 9. okt. teiskordne valimine kahe esikohale tulnud kandidaadi vahel, kusjuures valiti õpilaskonna vanemaks A. Mägi V r kl. 251 häälega, H. Otti aga sai 207 häält. Samal asemike-kogu koosolekul (26.09.35) moodustati ka ajakirja toimetus teisel märgitud koosseisus.

Järgmine asemike-kogu koosolek peeti 24. okt., kus moodustati õpilaskonna juhatus järgmises koosseisus: õpilaskonna vanem A. Mägi V r kl., vanema abi R. Koor I t kl., kirjatõimetaja B. Pastak V t kl., kassur V. Simm V t kl., juhatuselise H. Otti V t kl. Osaliselt samal ning ka järgmisel koosolekul kinnitati õpilaskonna juhatuselise poolt ringidele määratud toetust järgnevas ulatuses: Enesekasvatuse ringile kr. 2.—, Fotoringile kr. 5.—, Kujutava Kunsti Ringile kr. 3.15, Laskuringile kr. 4.50, Loodusteaduste ringile kr. 2.50, Maleringile kr. 5.—, Spordiringile kr. 8.35, Tehnikaringile kr. 6.—. Humanitaar-ring toetust ei soovinud. Kooli ajakirjale „Iil“ kinnitati ühekordne toetus kr. 15.— suuruses summas.

5. nov. peeti asemike-kogu koosolek, kus koostati vanemaks valiti A. Vaart V r kl.

Enesekasvatuse ring.

Enesekasvatuse ringi juhatusse valiti: B. Pastak (V t) — juhataja, J. Lattik (V t) — abijuhataja, L. Hindaala (V t) — laekur, J. Estam (IV r) — kirjatõimetaja ja E. Koplus (IV r) — kirjatõimetaja abi. Ringi tegevuskavas on vaidlus- ja kõnekoosolekuid ja üks huviohtu.

Fotoring.

Fotoring algas tänavust tegevusaastat eriti hoogsalt. Pääkoosolek peeti 17. sept., kus ringi juhatajaks valiti suure häälteenamusega V. Vaaro (IV r). Kirjuriks valiti L. Kriisa (IV r) ja kassuriks K. Lampman (IV r).

Fotoringi tegevuskava täitmisele on asunud fotokursustega algajale, mida juhatab õpet. Osvald Sulla. Kavas on nii teoreetilised loengud kui ka praktilised tööd.

Lähemal ajal asutakse ka huviohtu korraldamisele, mis on kavatsatud korraldada koos TTG vastava ringiga. Pääle selle on Fotoringil kavas ka paar referaati, kus leiaksid käsitlemist aktuaalsemad fotoküsimused.

Käesoleva tegevusaasta suursündmuseks näib aga kujunevat Fotoringi poolt järgneval kevadel korraldatav Tartu keskkoolide ning gümnaasiumide vaheline fotovõistlus. Juba praegu tehakse selleks vajalikke ettevalmistusi.

Praegu on Fotoringis 40 liiget, mis annab tõendust ringi elujõulisusest.

Fotoringi kasutusel olevat pimikut on kasutatud üle kahekümne viie korra, mis näitab, et ringis on valitsemas täieline töömeelo.

V. V.

Humanitaar-ring.

TPG, TPK ja TTK Hum.-ringi juhatus 1935./36. tegevusaasta esimesel poolel on järgmine: E. Karafin (IV r) — juhataja, A. Vaart (V r) — abijuhataja, V. Siska (IV r) — kirjatöimetaja, V. Valter (V r) — kassur, L. Kriisa (IV r) — ametita liige.

Käesolev poolaasta töötab kujuneda elavamaks Hum.-ringi tegevuses. Korraldatakse 2—3 referaat-õhtut (1 maailmavaatelist küsimust käsitlev ja 1—2 kirjanduslikku referaati). Laiema ringi huvi aratamiseks humanitaarala vastu tehti ettepanek TTG ja TTK Kirjandusringile korraldada koos referaat-õhtuid. Viimane nõustus Hum.-ringi ettepanekuga ja esimene ühine referaatkoosolek peetakse 27. nov. s. a., kus käsitlese tuleb M. Metsanurga teos „Ümera jõel“ kriitilisest seisukohast.

Tähelepanuvääriva üritusena Hum.-ringi juhatus otsustas vastavate summade leidumisel korraldada õpilasperes kirjandusliku taseme tõstmiseks kirjandite võistluse keskkooli ja gümnaasiumi klasside eraldi, kusjuures parimad tööd auhinndatakse. Võistluse tingimused ja kirjandite esitamise tähtsuse avaldatakse edaspidi.

Tujuküllased nn. huviohtud on leidnud alati rohket osavõttu ja sellepärast Hum.-

ring korraldab ka käesoleval poolaastal huviohtu, millest loodetakse elavat osavõttu.

Loodame Hum.-ringilt intensiivset tegevust, sest tema ülesandeks on täita neid lünki, mida küllaldaselt ei kata meie reaal- ja tehnikaharuline kool. Hum.-ring olgu tööpõlluks meie kooli kõigile humanitaar-teaduseliste huvidega õpilastele.

Kujutava Kunsti Ring.

1. okt. s. a. toimusid Kujutava Kunsti Ringi valimised. Juhatajaks valiti L. Hindoala (V t), kirjatöim. J. Estam (IV r) ja kassuriks Schoch (III t). Kunstiring on korraldanud igal nädalal töökoosolekuid, millede kavas on olnud maalimine akvarellidega, portreede valmistamine söega jne. Ka õpikäike „Pallase“ kunstinaitudele on Kunstiring korraldanud. Kavas on veel plakatite valmistamise õppimine, ex-libris'ite valmistamine, referaatkoosolekute korraldamine jne.

L. H.

Laskuring.

Käesoleva semestri alul asutati T P G, T P K ja T T K laskuring. Põhikirjale on alla kirjutanud õpilased V. Pärsimägi, V. Sild ja H. Vinkman. Hooldajad on õpetajad ltn. Lest ja ltn. Otsing. Esimene pääkoosolek peeti 24. sept. s. a.

Päevakorras oli: 1) põhikirja kinnitamine ja 2) valimised.

Põhikiri võeti vastu üksmeelselt. Ringi juhatajaks valiti V. Sild (V r.), kirjuriks A. Vaart (V r) ja laekuriks L. Luts (V t).

Laskuringi töökavas on laskevõistluste, referaatkoosolekute ja laskeharjutuste korraldamine. Laskuringi ülesandeks on õpilaste lasketaseme tõstmine. Lähemal ajal algavadki treening-laskmised. Võib loota, et Laskuring täidab endale võtnud kohustuse rahuldavalt.

Loodusteaduste-ring.

T P G, T P K ja T T K Loodusteaduste-ringi juhatus on praegu järgmine: juhataja A. Põllusaar (IV r), kassur-kirjatöimetaja H. Soekõrv (IV r), sektsioonide juhatajaks valiti: E. Karafin (IV r). — keemia-sektsioon; H. Rükkel (IV r). — loodusteaduste-sektsioon ja K. Kreпка (IV r) — geograafia-sektsioon.

8. nov. oli huviküllane õhtu, kus refereris õpet. G. Vilbaste ajakohasel teemil „Abessiinia“.

**K
O
O
L
I**

■ T. P. G.

■ T. P. K.

■ T. T. K.

Õppurid!

Tarvitage ainult oma

KOOPERATIIVI

KIRJUTUSTARBEID

ÕPILASED!

pidage meeles, et kõige soodsamini ostate alati

Õpperaamatuid,

tarvitatud ja uusi.

Kirjutusmaterjali,

vihikuid, kladesid, sulgi, pliiatseid jne.

F. Vanatalu

ärist

Tartus, Promenaadi tän. 5, tel. 3-97.

Seal ostetakse ka tarvitatud raamatuid.

Hind 25 senti.